

Sygn. akt I USK 319/21

## POSTANOWIENIE

Dnia 12 stycznia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Piotr Prusinowski

w sprawie z odwołania R. S.  
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w N.  
o świadczenie rehabilitacyjne,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń  
Społecznych w dniu 12 stycznia 2022 r.,  
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy  
i Ubezpieczeń Społecznych w N.  
z dnia 6 lutego 2020 r., sygn. akt IV Ua [...],

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- II. zasądza od ubezpieczonego na rzecz organu rentowego  
240 zł (dwieście czterdzieści);**
- III. przyznaje radcy prawnej K. L.-S. od Skarbu Państwa - Sądu  
Okręgowego w N. tytułem wynagrodzenia za reprezentowanie  
powoda w postępowaniu kasacyjnym z urzędu 240 zł (dwieście  
czterdzieści), podwyższone o stawkę podatku od towarów  
i usług.**

### UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 6 lutego 2020 r. Sąd Okręgowy w N. oddalił apelację R. S. od wyroku Sądu Rejonowego w N. z dnia 2 października 2019 r., którym oddalono jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N. z dnia 20 lutego 2019 r., odmawiającej ubezpieczonemu świadczenia

rehabilitacyjnego na dalszy okres. Sąd Rejonowy dokonał ustaleń dotyczących stanu zdrowia odwołującego na podstawie opinii biegłych lekarzy sądowych o specjalnościach odpowiadających stwierdzonym u niego schorzeniom, to jest biegłego ortopedy i traumatologa oraz neurologa. Sąd Okręgowy podzielił ocenę Sądu Rejonowego, iż opinie biegłych były kategoryczne, przekonujące i brak było podstaw do ich kwestionowania. Opinie zostały wydane przez biegłych dysponujących wiedzą medyczną i doświadczeniem zawodowym i oparte o badanie wnioskodawcy oraz analizę dostępnej dokumentacji medycznej. W opiniach biegli racjonalnie uzasadnili swoje stanowisko. W ocenie Sądu Okręgowego opinie biegłych są przekonujące oraz wystarczająco wyjaśniają zagadnienia wymagające wiadomości specjalnych. Z opinii wprost wynika, że po 18 grudnia 2018 r. odwołujący odzyskał zdolność do pracy. Tym samym zdaniem Sądu Okręgowego, wobec ustalenia, że R. S. odzyskał z dniem 19 grudnia 2018 r. zdolność do pracy, prawidłowo Sąd Rejonowy uznał, że nie przysługuje mu prawo do świadczenia rehabilitacyjnego. Stosownie bowiem do art. 18 ust. 1 i 2 ustawy z 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokuje odzyskanie zdolności do pracy.

Skargę kasacyjną oparto na naruszeniu przepisów prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy: art. 233 § 1 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., art. 286 k.p.c., art. 378 § 1 k.p.c, a także na naruszeniu przepisów prawa materialnego: art. 18 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Zdaniem skarżącego zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty narusza przepisy postępowania sądowego w zakresie postępowania dowodowego. Sądy obu instancji poprzestały wyłącznie na wnioskach końcowych opinii biegłych, podczas gdy w sposób oczywisty nie korespondowały one z ustaleniami, wywiadem, dokumentacją medyczną i stanem faktyczny. Samodzielne występowanie skarżącego wymagało od Sądów szczególnej uwagi dla zabezpieczenia jego interesu prawnego. Pomimo braku aktywności skarżącego w postaci formułowania odpowiednich zarzutów i wniosków dowodowych, niereprezentowanego przez

profesjonalnego pełnomocnika, Sądy winny pouczać skarżącego, ale i samodzielnie podejmować takie czynności procesowe, aby wyjaśnić okoliczności istotne dla wyjaśnienia sprawy. Skarżący wskazał, że orzeczenie naruszające przepisy prawa w sposób oczywisty nie może ostać się w obrocie prawnym, dlatego też skarga kasacyjna jest konieczna i winna zostać przyjęta do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Brak jest podstaw uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W myśl art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W pierwszej kolejności zauważyć należy, że ujęta w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka ma miejsce wtedy, gdy zasadność podniesionych w niej zarzutów wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał, względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2015 r., IV CSK 263/15, LEX nr 1940571). Oczywiście jest przy tym tylko to, co można dostrzec bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Zarzucane uchybienia muszą zatem mieć kwalifikowany charakter i być dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52; z dnia z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156). Dla stwierdzenia, że w sprawie tak rozumiana przesłanka wystąpiła, skarżący powinien był wskazać konkretne,

naruszone przez sąd przepisy, a także powinien był przytoczyć odpowiednie argumenty wyjaśniające, dlaczego te przepisy zostały, jego zdaniem, w tak ewidentny sposób naruszone (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 2018 r., I CSK 42/18, LEX nr 2508120). W rozpoznawanej sprawie skarżący nie wskazał w naruszeniu jakich przepisów upatruje oczywistej zasadności skargi. Nie wskazał również stosownej argumentacji jurydycznej. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał jedynie, że „sądy obu instancji poprzestały wyłącznie na wnioskach końcowych opinii biegłych, podczas gdy w sposób oczywisty nie korespondowały one z ustaleniami, wywiadem, dokumentacją medyczną i stanem faktyczny”. Należy zauważyć, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowane jest stanowisko, zgodnie z którym wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 20 października 2016 r., I PK 59/16, LEX nr 2160130; z dnia 10 marca 2016 r., II CSK 10/16, LEX nr 2009500; z dnia 26 lutego 2016 r., V CSK 518/15, LEX nr 2015640; z dnia 24 września 2015 r., II PK 27/15, LEX nr 2019527). Ponadto skoro w myśl art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów, nie mogą one przemawiać również za oczywistą zasadnością skargi. Polemika skarżącego z oceną dowodów dokonaną przez Sąd Okręgowy, prowadząca do zakwestionowania ustalonego przez ten sąd stanu faktyczny sprawy nie uzasadnia, w świetle art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c., przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2013 r., III CSK 190/12, LEX nr 1324295).

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji. O kosztach procesu rozstrzygnięto na podstawie reguły z art. 98 § 1 k.p.c. i art. 99 k.p.c. w związku z art. 398<sup>21</sup> k.p.c. O kosztach pomocy

prawnej udzielonej z urzędu rozstrzygnięto na podstawie § 15 ust. 2 w związku z § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 68).